

Fredag 3 december

Utkommer fredagar

1993 19:e årg.

Lösnummer 2 kr

Budgetmötet illa lett

Kommunfullmäktiges ordförande, **Lennart Adolf Ryde** (m) satt ordförande under nästan samtliga av budgetmötets 36 timmar i förra veckan. Det var bara under några korta fikapauser som de två vice ordförandena fick tjänstgöra. Men så gick också budgetmötet som det gick.

Tre hela dagars debatt utan att man för den skull hunnit med socialen, Lunds i särklass största budgetpost! Likväl klubbades skatten, det är kommunen enligt lag skyldig att göra före november månads utgång.

Många har med fog klagat över att den allmänna debatten pågick i stort sett en hel dag. Man borde kunna komma överens om en viss återhållsamhet så att man kan vara klar med den delen till kvällspausen. Om de många upprepningarna i debatten har flera fullmäktigeledamöter vittnat i sina kommentarer i förra VB.

Ordförandens oförmåga – eller ovilja – att på det minsta sätt styra ordet, annat än att ge ordet eller replik, väckte alltmer irritation under mötet. Enda gången ordföranden ingrep, var när **Lars V Andersson** (c) kritiserade dennes partibroder **Jan Andersson** (m) för att han kallat miljöpartisterna för fascister. **Lars V** blev då tillsagd att lämna talarstolen, vilket han gjorde – men kom igen.

När så mötet plötsligt var slut, kunde inte ordförande **Ryde** tala om när det skulle fortsätta. Det var ingen förberedd på, annat än att det får bli på ordinarie december-sammanträde. Idag visar det sig att mötet börjar på morgonen istället för 17.30, vilket nog inte många är beredda på.

Presidiets övriga ledamöter var irriterade och ense om att ordföranden inte tar sitt uppdrag på allvar när han inte diskuterar varken med dem eller med gruppledarna före mötena. Det är att ta sitt välbetalda uppdrag med en klackspark och inte värdigt Lunds kommun.

Thomas Schlyter

Studiematerial: Lunds miljöbok samt Solidaritet med kommande generationer (Vänsterpartiets förslag till Agenda 21).

Lokal: Samlingslokalen/puben i bostadsrättsföreningen Djingis Khan, Östra Torn. Buss linje 1 går dit; hållplats Spexarevägen/Uardavägen. Mötena börjar kl 19.30 och alla intresserade är välkomna! Medarrangör: ABF.

Miljömöten på Djingis Khan

Ett av de viktigaste besluten på FN-konferensen om miljö och utveckling i Rio 1992 var att Agenda 21 antogs. Agenda 21 är ett utförligt handlingsprogram för miljöområdet i vid bemärkelse. "21" står för det 21:a århundradet. I beslutet ingår att alla länder ska upprätta nationella och lokala agendor anpassade efter respektive förutsättningar och behov.

Kommunfullmäktige har beslutat att en Agenda 21 ska göras i Lund. Miljödelegationen har fått i uppdrag att leda arbetet. I delegationen ingår en ledamot från vardera mp, s, c, fp och m. Sedan två möten tillbaka har v en adjungerad.

Vänsterpartiets bidrag till Agenda-processen blir bl a att ar-

rangera ett antal studiemöten och en debatt. Syftet med mötena är att knyta ihop de globala visionerna med konkret handling i kommunen. För att knyta an till de Agenda 21-projekt som redan påbörjats på Östra Torn, är mötena förlagda till puben på Djingis Khan.

Här är listan över V:s studiemöten om Agenda 21:

9/12 **Lokalt ansvar för globala luftföroreningar i ett hållbarhetsperspektiv.** Några undersökningar om luften i Lund. Inl. **Hans Christian Hansson**, docent, miljömätteknik, LTH samt **Bengt Hansson**, miljö- och hälsoskyddsförvaltningen i Lund.

13/1 **Hållbart energisystem.** Inl. Fil dr **Lars Nilsson**, institutionen för miljö- och energisystem, Lunds universitet samt **Lennart Lindeberg**, direktör för Lunds Energi AB.

20/1 **Hållbara transporter av människor och varor. Trafikens framtid i Lund.** Inl. **Anna Lundin** och **Anders Rosén**, Andningspaussympatisörer i Lund. **Ulf Nordqvist**, gatuchef i Lund eller någon annan från gatukontoret.

27/1 **Lokala myndigheters roll i Agenda 21-arbetet.** Inl. **Monica Börjesson**, miljöchef i Marks kommun samt **Bo Selmer** eller **Bengt Hansson**, miljö- och hälsoskyddsförvaltningen i Lund.

3/2 **Hur bör konsumtionsnivån förändras i Sverige för att bli hållbar?** Inl. **Kenneth Hermele**, nationalekonom och kontaktperson för kretsloppsekonomin i Sverige, samt **Bo Bernhardsson**, (s)-riksdagsman, Lund.

8/2 **Hållbara avfalls- och avloppssystem.** Inl. **Göran Wärmby**, miljörådgivare, Miljöprojekt Göteborg samt **Alve Martinsson**, Lunds renhållningsverk.

17/2 **Hållbart boende och bebyggelse.** Inl. **Eva Kristensson**, landskapsarkitekt, Statens institut för byggnadsforskning, Lund, samt någon från stadsarkitektkontoret i Lund.

24/2 **Kemikalier i ett hållbart samhälle.** Inl. **Björn Wallgren**, naturvårdsverket samt **Anna Wilhelmsson-Göthe**, miljö- och hälsoskyddsförvaltningen i Lund.

10/3 **Biologisk mångfald och sunda livsmedel i ett hållbart jordbruk.** Inl. **Eva Björnberg**, M-länsstyrelsens lantbrukskonsult för ekologisk produktion, samt **Göran Andersson**, ordf. för LRF i Lund.

17/3 **Biologisk mångfald – politik eller vetenskap?** Hur kan biologisk-mångfaldskonventionen tillämpas i Lunds naturvårdsarbete? Inl. Docent **Sören Svensson**, Ekologihuset, Lunds universitet, samt **Nils Englesson**, Lunds kommunekolog.

24/3 **Ungdomarnas och skolornas arbete för Agenda 21.** Inl. **Helena Rosenlind**, Q2000-Lund samt **Claes Malmberg**, naturskolan i Lund och lärarhögskolan i Malmö.

14/4 **Fackföreningarnas miljöarbete.** Inl. **Kjell-Erik Karlsson**, Pappers avd. på Våro Bruk samt förhoppningsvis någon från LO-sektionen i Lund.

21/4 **Avslutande debatt: Hur vill de röda och/eller gröna partierna i Lund förverkliga Agenda 21?**

(forts. här till vänster)

Axel W åter i Lund

–Egentligen minns jag inte så mycket av Lund. Erik Nilsson? Jaså, han är död. Aten? Jaså, kaféet är borta. Där satt man och så kom det nån och sa att det var demonstration, och så hängde man med. För min del var det nog för mycket politik och för lite studier i Lund.

Jag promenerar runt med Axel Sotiris Walldén. För hans del blev det både studier och politik sen han lämnade Lund för 21 år sen. Först läste han ekonomi i Paris och ekonom är han ännu. Han har undervisat på universitetet i Aten och hoppas om något år kunna bli ordinarie professor i nationalekonomi. Detta året bor han i Bryssel där hans fru som är jurist jobbar åt EG. Själv har han på sistone gjort ett antal studier om de f.d. planekonomierna i Greklands närhet – Albanien, Makedonien, Bulgarien. Jo, han förstår de sydslaviska språken, det underlättar.

Statssekreterare

Lund var som sagt längesen men i Malmö var han på åttiotalet, helt kort men ändå. Det grekiska kommunistpartiet hade spruckit och han hade rest runt för att tala med dess organisationer i utlandet. Han var partifunktionär de åren. Några månader ingick hans del av partiet i en regeringskoalition, och Axel var då statssekreterare på finansdepartementet med ansvar för bl a Greklands EG-avtal. Men sen har det gått utför för partiet. I senaste parlamentsvalet fick det 2,95%. Spårren ligger på 3.

(forts. s. 2)

Inga döda, fyra skadade

Danskarnas försök att med stöd av skånska snapphanar återerövra Lund i tisdags misslyckades. Så skulle man kunna sammanfatta massmedias analys av tisdagens polisiära övervåld.

Sålunda konstaterade TV Lund att "polisen vann slaget om Lund". Arbetets sjuspaltiga rubrik på första sidan löd "Polisen vann kriget om Lund". På sista sidan i samma tidning konstateras att "Blodet flöt i slaget om Lund" samt att polisen var nöjd med sin insats.

Fyra personer skadades, en diktad ambulans hindrades av polisen att ta sig fram. Polisens egen pressofficer som försökte förhindra polisbrutalitet fick ett batongslag i huvudet.

I Treffenbergs anda

Ett polisbefäl som läste upprorslagen innan man gick till angrepp. Plötsligt var man tillbaka till Sundsvallsstrejkens dagar 1879, när landshövding Treffenberg läste upprorslagen för de 6000 strejkande arbetarna på Skarpskyttefältet.

Polisen försvarar sig sandlådemässigt med att "de var dom som började". Det försvaret duger inte. Polismakten måste visa större ansvar och försiktighet än enskilda huliganer. Att det fanns bråkmakare med bland demonstranterna är ingen ursäkt för det urskilningslösa våld som polisen tog till. Problemen måste lösas på annat sätt. En hade varit att bussa danskarna från Helsingborg till Klostergårdens idrottsplats där dom hade tillstånd, och hållt dom kvar där, och kanske istället visat större tolerans gentemot de lokala demonstranterna.

Det var ju f.ö. inte bara danskar som fick smaka batongen. Även de svenska ungdomar som demonstrerade innan de försenade danskarna kom, drabbades av polisens våldsorgier.

Den här utvecklingen är inte överraskande. På många håll vädrar polisen morgonluft och återgång till tiderna före 68 när man fritt kunde puckla på demonstranter. Man känner sig ha regeringen bakom ryggen och alla Vänner av Lag och Ordning som tycker "att va fan då, på dom jävlarna bara". Säger vad man vill om polisledningen, vänsterhant är den inte. Snarare är deras hjärtan mer blåa än röda, enligt undersökningar i palmemordets skugga.

Det är meningslöst att kräva polischefen Radners avgång, problemet är den borgerliga regeringen. Lunds egen kelgris i kansliet, Gun Hellsvik får visa hur djupt hennes liberalism sitter genom en undersökning av tisdagens polisvåld. Om det var nödvändigt att slå unga människor förärvade så att de tvingades söka sjukhusbehandling.

Förnyarkonferens i Växjö:

Tre av fyra tycker partiet är menlöst!

Ett tjugotal vänsterpartister samlades i lördags i Växjö för att under Vänsterforums paraply diskutera det politiska vädret i partiet för närvarande. Konferensen inleddes med att Staffan Norberg från Södertälje lämnade en ingående analys av hur väljarna uppfattade vänsterpartiet vid senaste valet 1991.

Staffan ansåg att uppemot 20% av väljarna kunde ses som möjliga v-väljare för närvarande. Ca 2-3% måste betraktas som kärnan – de "traditionella". Sedan fanns det en hel skala av möjliga som kunde tänkas rösta på partiet för en enda fråga. Dessutom finns taktikröstarna mer kända som "kamrat fyra procent" och så personväljarna som går efter i första hand partiledaren.

Partiets stora profilfråga – matmomsen – är nu borta och undersökningen visade att vid förra valet var det bara en fjärdedel av väljarna (på samtliga partier alltså) som över huvud taget kunde nämna någon fråga som de förknippade med vänsterpartiet och det gällde oavsett om frågan var positiv eller negativ!

Det innebär att väljarna oavsett partisympatier, tycker att partiet är menlöst. En upprorisk vilja att förändra har i praktiken blivit till behårt försvar för en stel offentlig sektor.

Alla program flödar av "mer åt i stort sett alla" och på frågan varmed skall nu detta betalas? Tja, det fixar vi med beskattning av kapitalet, förstatliganden, valutaregulering, kontroll. Förmögenhetsskatter osv.

Trovärdigheten är självklart nära noll. Ingen tror att dagens arbetslöshet löses utan "beska piller" – dvs politiska och ekonomiska åtgärder som drabbar också "vanligt folk".

Debatten fördes i nästan saktmodig och stundtals sorgsen ton. Detta var inte så underligt med tanke på en oavbruten serie opinionsmätningar efter valet -91 med siffror stadigt under 4%. (konferensen hölls dagen innan mätningar visade att partiet gått upp till 3,9%)

På frågan om partiet skulle vara ett protest eller ansvars parti var de flesta klara för att ta ansvar. Som Carin Högstedt sa: Jag vill kunna ta ansvar för och föra en politik som fungerar om vi skulle få makten imorgon! Det betyder att man inte bara kan ösa på med utgifter, man måste också kunna hushålla och spara – även sådant som man egentligen vill satsa på!

Var finns v-aktivisterna frågade någon. De finns inte, konstaterade många. Ett parti och dess framtoning måste ge inspiration, verka pålitligt, sympatiskt och samtidigt stå för sina egna värderingar. Kamparna är trötta och många blir ännu tröttare av gnölet i de egna leden.

Halvering i Stockholm
Bekymrade stockholmare berättade att enligt en lokal opinionsundersökning i Storstockholm hade (v) från 8% i valet sjunkit till 4,5! Problemet i Stockholm är emellertid värre än så. Vid förra valet lyckades man genom osedvanligt klantigt agerande dra igång en process som slutade med massiv negativ massmediapublicitet.

Det finns tecken som tyder på en liknande utveckling vid kommande valkonferens. I klartext betyder det att det finns folk som till varje pris

ska peta Eva Zetterberg från riksdagslistans valbara platser. Det gäller fler kamrater på alla listor och alla är de s.k. förnyare. Johan Lönnroth tycks också vara utsatt för krypskytte. Det verkar vara "politisk rensning" på gång eller åtminstone försök till detta från vissa.

Detta är inte en intern fråga för Stockholm eftersom det drabbar oss ute i landet och vi har inga marginaler för slikt agerande. Då är det nog kört.

Flera listor

Vi var helt eniga. Det enda vettiga vore att man – om man inte kan enas om en enda lista – gör som andra partier, nämligen två eller flera listor! Så får folket avgöra vilka som ska väljas in i fullmäktige, landsting och riksdag. Tvålistors-lösningen bör dessutom tillämpas i fler valkretsar om det skär sig.

Behöver vi återställare?

Vad vill (v) egentligen med den offentliga sektorn? Ska allt återställas – från A-kassa till kriminalvård, från semesterdagar till försvarspolitik – till det tillstånd som var före 1991?

Werner på toppen

Frågan om en gemensam kandidat på riksdagslistorna i Skåne, Blekinge, Halland och Småland togs upp. Orsaken är att den nya valkretsindelningen inte ger (v) mandat söder om Göteborg. Med ex. Lars Werner som första namn på alla dessa listor skulle det kanske vara möjligt? Frågan ska föras vidare till berörda distrikt.

Lennart Wärmby.

Axel W i Lund

forts fr sid 1

–Det traditionalistiska kommunistpartiet kom däremot in. Det stöder i motsats till oss den nationalistiska linjen i Makedonien-frågan, och det gick hem.

Axel talar hellre politik än ekonomi. Han är i Lund på inbjudan av Lundavänner för EG. Finn berättade förra hösten här i VB hur vandringssektionen stötte samman med Axel på tåget mellan Skopje och Thessaloniki och uppdagade sitt gemensamma förflutna, och hur han avslöjade sej som EG-anhängare. Hur han hade slutat ambassadrösta på vänsterpartiet för dess linje i den frågan.

På kvällen talar han på ett möte. Åhörarna är få men diskussionen rörlig och Axel uppskattar att det kommit kunniga och seriösa EG-motståndare av typ Lars-Anders Jönsson. Han håller med om att EG har stora svårigheter just nu, med arbetslösheten och nyprotektionismen. Desto större anledning ser han att hålla fast vid unionsprojektet, den politiska dimen-

sionen. Att förhindra att Tyskland går sina egna vägar, som det har funnits tendenser till på Balkan.

–Men EG har ju misslyckats i f.d. Jugoslavien?

–Ja, men det är fortfarande en stabiliserande och fredsbevarande faktor. I Grekland är det en motkraft till nationalismen. Den senare är mycket stark. De grekiska nationalisterna håller på Serbien och Axel fruktar för ett nytt krig mellan arvförädlarna Grekland och Turkiet. De är båda starka militärmakter, och då kan det bli farligt för Europa.

Svenskt pass bra men EG-pass bättre

Vid frukostbordet ser vi i tidningen att även transittågen slutat gå genom f.d. Jugoslavien. Axel får bekymmer. Härnäst ska han först på en konferens i Skopje och sen på ett möte i Grekland och hade tänkt att ta det internationella tåget däremellan. Nu vet han inte. Det får väl bli en kombination av lokaltåg, buss och taxi, men vid den låglänta gränsen får han pulsa i snö någon kilometer, för trafiken

över gränsen är obefintlig på grund av det politiska läget.

Då lär han också få användning för sitt svenska pass. Det hade han ofta förr, men nu är det påtagligt hur Sveriges rykte i världen har försvagats. Det är ofta bättre med ett EG-pass.

Inte heller har han anledning att tala svenska särskilt ofta även om han fortfarande gör det väl och sällan stakar sej. Hans farfar var stins i Nattavara på Malmaban. Det gav sonen, Axels far, fria tågresor så att han kunde studera i Frankrike och sen få jobb åt Röda Korset i Grekland. Axel har bara sporadiska kontakter med gamla släktingar i Sverige, hans barn är helt grekiska.

–Det är Europa som är viktigt men jag konstaterar med visst vemod att jag är den siste svensken i min familj. Därför har jag börjat intressera mig för mina rötter.

Till avsked skänker jag honom en bok om Malmaban.

Gunnar Sandin

Framåt och aldrig glömma!

Jörn Svensson har skrivit sina politiska memoarer, *Framåt och aldrig glömma* (Carlsson Bokförlag 1993, kr 242) och det är naturligtvis en bok av största intresse. Det som gör det svårt att skriva om den är att det är svårt att dra en gräns mellan en recension av politikern Jörn Svensson och en recension av hans bok. Låt mig börja med den förra: jag ser Jörn som den största politikerbegåvning den här landsändan har frambringat sedan Torsten Nilsson. Jag har i honom sett en politiker av samma format som Olof Palme, som han i engagemang, kunskap och förmåga att entusiasmera (och stöta bort) människor i mycket liknar. Låt mig också säga att jag som medlem i en valförsamling för vänsterpartiet tillsammans med andra lundadeleger försökte (och misslyckades) få bort Jörn från riksdagslistan sedan han suttit femton år i riksdagen. Han gick själv efter arten.

Klassisk rörelsemiljö

Nå, men hans bok då? Jag tycker den första tredjedelen är utomordentlig. Den har en värme och direktitet som gör den till en glädje att läsa. Skildringen av uppväxten i Malmö, med den politiskt intresserade morfadern och en intellektuell miljö av bildningstörstande arbetare har alla utsikter att bli klassisk. Det handlar om Malmö på 50-talet men kunde lika gärna varit i arbetarrörelsens barndom. Läroverksmiljön på Latinskolan är samma inbitna gamla skolmiljö som Scherfig skildrade i "Det försökte foara" och som gör envar som upplevt den immun mot allt tal om den gamla goda kunskaps-skolan.

En debattmaskin

Lika spännande är det när han börjar tala om Lund. Jörn är så vitt jag vet den förste som skrivit om åren i början av sextioalet när lundaradikalismen utvecklades i anslutning till socialdemokratiska studentklubben. Där fanns kontakterna bakåt – Ernst Wigforss var en ständig gäst och inspirationskälla, där fanns krogstättningar med om inte Axel Danielsson så Alvar Alsterdal, där fanns band till en äldre generation av intellektuella socialdemokrater som Agne Gustafsson, Per-Erik Back och Åke Elmér. Men där fanns också ett helt koppel av makt- och kunskaps-hungriga människor. Vägen till makten gick via stabsarbete i Kanslihuset hos en regering som hungrade efter akademiker som delade dess värderingar: den vägen gick Ingvar Carlsson, Leif Andersson, Lennart Pettersson (Jörn inviterades av Palme men sa nej). Andra gick till media: Olle Tolgraven, Dieter Strand, Åke Mauritzon, Gunnar Fredriksson. En utvecklades till en kunskaps-, debatt- och agitationsmaskin: Jörn Svensson.

Jag tror att vi var många som beundrade och lärde av Jörn Svensson. Så gjorde nog t.ex. Göran Therborn och andra ledande intellektuella i nästa student-generation av lundaradikaler. Jörn var påläst och det brukade skämtsamt sägas att den som inte hade

läst senaste numret av Accra Daily News (så hette den förstås inte) var chanslös i debatt med honom. Han var verkligen formidabel: jag kommer aldrig att glömma när han skåpade ut Per Ahlmark i Konsertsalen. Där kom Ahlmark, det yppersta Stockholm hade av ungliberalabroilers, som vid Tingstens fötter inhämtat den polemiska konstens A och O. Han var helt enkelt borgerlighetens Stora Vita Hopp. Jörns inledningsanförande blev ett utsökt exempel på hård forechecking. Ahlmarks debattkonst gick ut på att kalla folk kommunister och när Jörn tagit luften ur det genom att inledningsvis avfärda öst-västkonflikten och i stället tala om tredje världen, framstod Ahlmark som okunnig och hjälplös. Och kanske var publikens jubel också en avspeglning av vår stolthet över att bygdens son visade sig väl så stark som berömdheten från huvudstaden. Jag vill minnas att eftersitsen fick ställas in – Per Ahlmark har aldrig varit någon bra förlorare.

Lik i lasten

Jörn lämnade socialdemokraterna och gick in i dåvarande Vpk hösten 1966. Han var också i det en föregångare, och hans skäl visar sig nu vara i stort sett samma som blev så många andras: socialdemokraternas betongpolitik i trafik- och miljöfrågor, deras dåvarande ointresse för tredje världen, föraktet för demokrati-frågor. Vad Vpk kunde erbjuda var, tycktes det, en vänster som under CH Hermanssons ledning var öppen för tidens strömningar. Men så blev det inte: liken i lasten, kontakterna med de statsbärande kommunist-partierna i öst fanns där och plågade partiet. Man kunde tro att det var slut efter partisplittningen 1977 när APK bildades, men många medlemmar hade ju kvar sina drömmar om en annan och bättre värld österut. Jörn var under denna period en utpräglad modernist i partiet och stod i samklang med sin partiorganisation i Lund.

Yrkespolitikern

Jörn skriver förvisso om de många riksdagsåren, men jag är nog lite

besviken här: han saknar, tycker jag, både distans och konkretion. Vill man veta hur det var i riksdagen är det bättre att läsa Per Gahrton. Att Jörn gjorde viktiga insatser är fullständigt klart, men det finns också tecken på en klassisk deformation i riksdagsmannarollen. Den ligger oavbrutet på lur och drabbar i olika former alla – visst kan man se Werner som offer för samma sjuka. Här blir Jörns prosa tyngre, och fram skymtar en besserwisserattityd – den folkvalde trorsig sitt i centrum av kunskaper och erfarenheter och veta allting bättre. Att lyssna har nog aldrig varit hans styrka. Såg vi Jörn i Lund de här åren? En veckas appellmöten strax för valen var det enda. Mycket riktigt visar han sig var en anhängare av ytterligare privilegier till riksdagsledamöterna. Jag tycker att han här framträder som politisk elitist och som tydlig medlem av den politiska klassen. Här behandlas också de tragikomiska inre striderna i vänsterpartiet under senare år, och jag vill bara säga att jag tycker han fullgjorde en plikt när han tog upp Werners alkoholproblem, som belastade partiet under senare år.

Politiska råd

Det här är naturligtvis inte bara en memoarbok, här finns naturligtvis också hans politiska råd till vänsterpartiet, kanske rentav till en del av dess kommunalpolitiker: "Ett vänsterparti är inget mittparti som kan spela vågmästare och parlamentarisk utpressare. ... Det är genom att långsiktigt skapa opinioner, röra sig ute bland människorna, bidra till utvecklingen av det politiska medvetandet, som man skapar grunden till resultaten.... Genom att använda ordet 'parollpolitik' i föraktfull mening visar vänsterpartiets nutida debattörer sin intellektuella trånghet och sitt parlamentariska snobberi." Man skulle vilja tacka för de orden.

Och när det gäller samhällsklimatet som helhet bör vänstern reda ut begreppen: "Sålunda ska man sluta kalla det som är socialt radikalt för 'konservativt', bara därför att det tillkommit i ett tidigare skede av arbetarrörelsens

samhällsarbete. Man ska inte kalla sådant 'förnyelse' som bara är ett återvändande till sociala fördomar och redan övervunna samhällsteorier. Man ska inte kalla fria medborgares medvetna sociala ansvarstagande för varandra för 'kollektivism'.... Vänstern bör återerövra en självständig och reell verklighetsbild. Och den bör återerövra språket som ett sant uttryck för detta. Då blir det naturligt att kalla den falska 'förnyelsen' för vad den är: reaktion. Och det blir självklart att se privatisering som det den är: en inskränkning av demokrati, offentlighet och medborgerlig insyn."

En jämtländsk jordbrukstjänsteman

Jag har som medlem av det tunga blecket i en känd blåsorkester deltagit i ett mycket stort antal appellmöten med vänsterpartiet de senaste femton åren och därvid iakttagit och lyssnat på vänsterpartiets flesta ledande personer i landet och lokalt. Normalfallet är att vi står vid något felpacerat köpcentrum i ett nergången skånskt industrisamhälle en regnig lördag-förmiddag. Jag vet bara en person som kan få varje förbipasserande att stanna upp och lyssna, länge. Det är Jörn, och han åstadkommer det genom allvaret i sin röst och sina formuleringar som kan erinra om Per Albin eller Wigforss. Han väjer inte för svåra ord och jag vet inte hur mycket som går fram, men jag tror ingen tvekar om just hans allvar.

På omslagsbilden till den här boken ser Jörn ut som en medelålders jämtländsk jordbrukspolitisk administratör, vilket han är. Har han gjort sitt på det större planet? Jag vet inte – i så fall blir han ännu ett exempel på det slöseri med rikt rustade människor som tycks vara en del av vänsterpolitiken. Jag rekommenderar – utan att vara övervåldigad – hans nya bok till kritisk läsning och diskussion.

Sten Henriksson

Ang eldfångnad

Replik till Grr

Ehuru mina anföranden i Lunds kommunfullmäktige understundom kan förefalla något tveetydiga för den åhörare, som har andra referensramar än mina – och vem har inte det – är nog Grrs minnesbilder på baksidan av Veckobladet 37/93 något ofullständiga.

Jag läste aldrig dåvarande vpk:s internbulletiner. 1974 sysslade jag huvudsakligen med Karneval och flyttning till Kobber, om jag inte minns fel.

Det jag mindes var en rubrik från en senare tidpunkt, då jag börjat syssla något med kommunalpolitik, "Låt Veberöd brinna!" samt en text, där någon jag uppfattade som medlem av dåvarande vpk ansåg att insatser för att värva anhängare i denna kommun-del vore en slösaktig resursallokering. Jag hade inte en aning om, att uttrycket ursprungligen använts i den bokstavligen betydelsen.

Dessvärre är min samling av Veckobladet från 1980-talet något gles, varför jag inte utan tidsutdräkt måktat finna just det jag letade efter. Men den som ser efter på baksidan av nr 15 1988 hittar längst ned till vänster ytterligare en användning av det tydligen 1974 präglade uttrycket.

Och det är ju intressant att 1974 års prioriteringar i vissa fall alltjämt är aktuella.

Gunnar Håkansson (mp)

Massaker på indianer

Den senaste tiden har nyheten om en massaker på Ashanikaindianer i Peru spritts i massmedia. Perus Kommunistiska Parti (PCP) har utpekats som ansvariga för denna massaker och de flesta media-historier om massakern har gjort gällande att PCP-gerillan brutalt mördade mer än 50 Ashanika-indianer i upp till tio byar, men detta är inte sant. Det är sant att det har skett en massaker, men de ansvariga är inte PCP utan Fujimoris diktatur. För att visa hur löjligt påståendet att PCP skulle vara de ansvariga är skall vi visa några uppgifter från en känd nyhetsbyrå.

Reuters, den 20 augusti: "De statsfientliga låtsades vara medlemmar av (antigerilla) milisen. De tog in folk i ett rum och skällde

ut dem för att inte ha gjort milis-arbete..."

Något som till och med de sk. "experter på Sendero Luminoso" medger är att PCP alltid (oavsett om aktionen är kontroversiell eller inte) tar på sig ansvaret för sina aktioner, att de alltid utger sig för att vara vad de är och att PCPs aktioner alltid har ett militärt syfte. Vad skulle PCP tjäna på att mörda folk för att de inte hjälpt PCPs fiender?

Reuters, 21 augusti: "Kropparna togs till denna polisstation mitt i djungeln."

Reuters, 22 augusti: "De flesta offren begravdes utan att ha identifierats..."

Det är standardprocedur för reaktionära regimer att begrava sina offer så snabbt som möjligt utan att offren hunnit bli identifierade, för att dölja sina spår. Dessutom inträffade Ashanika-incidenten bara en dag efter att det rapporterats att brasilianska guldgrävare mördade 200 Yanomayoindianer. Dessahistorier blev i pressen sammankopplade trots att de egentligen inte hörde ihop.

För att förstå hur reaktionens desinformationsapparat fungerar behöver man bara studera följande exempel: 1983 spred världsmedia sensationella nyheter om att 8 journalister hade dödats av PCP, fem år senare kom nyheten att bevis fanns för att journalisterna hade dödats av regeringens militär. Alberto Fujimori fortsätter att skylla på PCP för försvinnandet av nio människor vid La Cantuta 1992, fastän ögonvittnen identifierade den militära personalen medan den förde bort offren och medlemmar av hans egen styrande klass har utpekats som ansvariga. Nyligen filmade peruansk TV polisen när de lät en person "försvinna" ned i bagageutrymmet på en bil på en gata i Lima. När hans kropp dök upp nästa dag skyllde Fujimoriregimen på PCP!

Ashanika-indianerna har varit offer för rasismen från Perus regering i årtionden, och är idag bland de fattigaste i Peru. Till och med officiella rapporter visar att 60% är kroniskt undernärda eller febräna och att 90% lider av sjukdomar som malaria och tuberkulos. Det är väldokumenterat att den peruanska regimen har rekryterat ashanika-indianer till sina "rondas" (arméstyrda bondepatruller) med våld.

Enligt den konservativa tidningen La Republica så stöder 15 700 av cirka 24 000 ashanika-indianer PCP. Det är mycket viktigt att se att 95% av all

information som kommer från de stora internationella nyhetsbyråerna grundar sig på uppgifter från den peruanska desinformations-apparaten.

Nödkommittén i Malmö för att försvara Dr Abimael Guzmans liv!

30 november

blev just en uppvisning i främlingsfientlighet. Adrenalinistinna poliser tog chansen att pryla upp och förödmjuka ett stort antal danskar. Polisen fick som den ville, men priset var högt.

Det skedda är i och för sig inte förvånande. Under senare år har media aldrig nekat sig att måla upp vilka farliga våldsmän som finns där på andra sidan, dessa BZ-are redo till våld och förstörelse. Man har nästan kunnat följa hur Den Andre, den hårdföre köpenhamnske gatukrigaren, själva motsatsen till den stadgade lundaborgaren, har konstruerats upp till en djävul i människohamn. Vad hjälper det sen om Den Andre visar sig vara en tonårig flicka: batongerna var ju höjda och människofällorna uppbyggda kring polishuset.

En del av oss har deltagit i demonstrationer i Köpenhamn och om vi hade blivit behandlade som den svenska polisen behandlat danskarna hade vi blivit oerhört upprörda. En del av oss ser på nationella gränser på ett annat sätt än de traditionella och tror oss kunna röra oss över gränserna med våra åsikter och våra viljor att ge uttryck för dem. Är det dessutom inte tal om någon sorts bro tvärs över?

Och till slut, bara för att 'Vän av ordning' ska förstå vad vi menar: jo, demonstrationen var olaglig, jo, demonstranterna borde ha upplöst den och åkt hem, jo, poliserna har rätt att med tvång upplösa den. Man gör utan tvivel det snabbast genom att slå ner ett lämpligt antal demonstranter och sen sy i de andra. Men är det ett bra sätt?

–Det blev våldsamt. Men våldet var nödvändigt, försäkrar polischefen Radner.

–Jävla drumlar, säger ordföranden i polisstyrelsen, Märten Hansson, moderat.

Jaha, och hur blir det nästa år?
Lucifer

Ingen MA-chef!

Vänsterpartiet reserverar sig mot en tjänst som materialadministrationschef för att samordna kommunens upphandling. Den kostar en halv miljon 1994 och 300 tusen kr 1995. Därefter ska verksamheten "gå med vinst". V undrar: – Leder inte samordningen till centralisering och onödig byråkrati? – Kan man verkligen spara pengar på att sluta centrala avtal? Är det inte risk att leverantörer inte klarar så stora leveranser, och vad betyder det för konkurrensen på sikt? – Måste man först öka utgifterna med 800 000 kr för att kunna minska dem på sikt?

Vänsterpartiet menar att den samordning som behövs kan skötas av den personal som redan finns på drätselkontoret.

Tho

Vatten som bristvara

I den offentliga föreläsningsserien *Världens befolkningsfrågor – ett tema utan gränser*, som anordnas under 1993/94 av PROP, Programmet för befolkningsfrågor vid sociologiska institutionen, har nu turen kommit till höstens sista föreläsning:

"Vatten som begränsande faktor – befolkningsökning och produktionsmöjligheter." *Malin Falkemark*, professor i internationell hydrologi, tar upp problemen med vatten som gräns för mänsklig expansion. Torsdag 9/12 kl. 19.30, Stadsbibliotekets hörsal.

MÖTE MÖTE

KOMPOL möte månd 6.12 kl 19.15. Tema: Möte tillsammans med styrelsen. Kommunfullmäktige.

RÖDA KAPELLET Sö 5.12 kl 18.45. Rep med Birgit på Kapellsalen, Odeum. Vi fortsätter repa på "Koralboken" (271 - 277) samt 278 - 283.

Lö 18.12 Avslutningsfest på Kapellsalen med mat, spel o a.

HASSES SLÄKT (storbandet) repar Ti 7.12 kl 19 på Bredgatan 28, Vps lokal (samma som förra gången). Ta med notställ och 20 kr. Anmäl förhinder till Hasse (25 05 30) el Rune (11 50 69). Sista gången för i år!

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Rune Liljekvist och Thomas Schlyter.

Tel. red. onsd e 19:
046-11 51 59
Fax: 046-14 65 82

Kontaktredaktör för nästa nummer:
Gunnar Sandin, tel 13 58 99.
Vid utebliven tidning ring:
Rune Liljekvist 046-11 50 69